

Arrels 10. Els qui han vingut de fora

Dij, 26/08/2010 per Catalunya Religió

(Bernabé Dalmau / CR) L'afirmació que obre aquest apartat d'[Arrels Cristianes de Catalunya](#) correspon exactament a l'imaginari popular d'una població de Catalunya fixada a la meitat de la dècada dels vuitanta amb la xifra tòpica dels sis milions d'habitans. Efectivament, els trenta anys que van de 1951 a 1981 conegueren un increment molt considerable, perquè superaren els 90 mil habitants com a mitjana anual. En canvi, de 1981 a 1996 l'increment fou minso: prop de 9 mil habitants de mitjana anual d'increment. Un gran canvi de cicle coincidí amb el canvi de mil·lenni, que comportà que la immigració fos part integrant i principal del modern sistema català de reproducció. Per exemple, l'any 2002 el 14% de tots els naixements de Catalunya -9.564- foren de mare estrangera al país. En el moment present, l'increment anual mitjà de població estrangera a Catalunya és prop dels 50 mil habitants anuals.

Respecte als nouvinguts, els catalans nadius solen témer que l'onada migratòria no es pari i els de fora arribin a ser més que nosaltres i restem diluïts. És comprensible i molt humana la por davant de tot el que és desconegut, diferent; encara que, a l'altre extrem, l'exotisme de la diferència també pot ser atractiu. No es pot oblidar que històricament, al llarg del segle XX, el procés d'inserció a Catalunya dels immigrants ha estat llarg. Segons els entesos, l'adaptació a la nova cultura, i especialment l'aprenentatge de la llengua, sol ser el final del procés d'inserció.

Sigui com sigui, per a la majoria dels immigrants la nova situació comporta també unes dificultats econòmiques socials i laborals que reclamen atenció i acolliment. Igualment és veritat que la immigració proporciona mà d'obra en sectors que la població nadiua, amb unes cotes més baixes de natalitat, no pot o no vol assumir. I, sobretot, fa sortir del clos tancat que una societat massa materialista, possessiva i capriciosa ha privat de l'enriquiment que altres maneres de ser i de fer ens donen.

Els tocs històrics i un xic romàntics amb què les *Arrels cristianes* mostren la capacitat acollidora dels catalans envers els vinguts de fora encoratgen a no crear falsos problemes i a posar en marxa tots els recursos educatius, empresarials i associacionistes per tal d'allunyar els possibles brots de xenofòbia i construir una autèntica democràcia on tothom tingui els mateixos drets i els mateixos deures. És

just que s'esmenti l'acció de l'Església a l'extraradi de les grans ciutats i el treball de Càritas, perquè, en les onades successives d'immigració que Catalunya ha vist els cent darrers anys, han estat factors integradors que honradament tothom ha de reconèixer.

Cal que les parròquies continuïn essent un exemple creixent de fidelitat als valors cristians, de convivència respectuosa, de facilitació de l'ús normal de la nostra llengua, en una germanor veritablement evangèlica.

Arrels Cristianes de Catalunya (1985).

Els bisbes de Catalunya

Tot i que el fenomen migratori ha anat minvant progressivament i avui la gran majoria de ciutadans ja porta, si més no, uns quants anys al país i hi han exercit els seus drets democràtics, és perceptible l'empremta que ha deixat un fet tan considerable. Sobretot pel que fa als nivells de coneixement i incorporació de la llengua i la cultura autòctones. Per això ens cal, encara, incloure entre els nostres deures socials aquest de l'acolliment, cordial i generós, als qui han vingut a compartir la nostra vida des d'altres terres, i, per part d'aquests, el de la solidarització amb la seva nova comunitat.

Val a dir que, com ha estat tan repetit en els últims anys, Catalunya compta amb una llarga i fecunda tradició integradora. Terra de marca o de pas, des del començament ha estat gresol capaç d'incorporar al seu projecte de poble els «homines undecumque venientes», del nord i del sud. «Som fruit de diversos llevats», ha dit Vicens i Vives. Fins i tot en una hora difícil, quan els catalans estaven forçosament a la defensiva, trobem a la famosa «Pedra de toch» (1641), aquesta bella expressió: «Catalunya, mare d'estrangers». Punt essencial d'aquesta actitud és la idea de fons que la nostra nacionalitat no està fundada en un «fet d'ordre racial, en la unitat de sang», sinó establerta sobre «un fenomen cultural que pot afaïonar els individus de les races més distintes», com escrivia [Carles Cardó](#) el 1934.

L'acció de l'Església en aquest camp, sobretot en els últims vint-i-cinc anys, ha estat més important que l'opinió pública no pensa. L'extraordinari procés de creació de noves parròquies a les noves i conflictives barriades sorgides al voltant de les ciutats —especialment a l'àrea barcelonina— no solament ha estat un fet pastoral molt important, sinó que, d'escreix, ha comportat un gran impuls social. Al voltant de les parròquies, única presència activa, durant anys, de la societat catalana a les zones de més immigració, han sorgit escoles, cooperatives d'habitatges, agrupacions culturals i fins sindicals, i s'ha establert la primera xarxa d'assistents socials de barri que hi ha hagut, gràcies a l'organització de Càritas. No ho esmentem pas per a gloriar-nos-en sinó com a testimoni del nostre reconeixement a tots els laics, sacerdots i religiosos que hi han contribuït, i per a mantenir viva aquesta línia d'obertura.

Demaneu a les comunitats parroquials que continuïn essent un exemple de convivència, en el respecte a totes les formes culturals, en la facilitació de l'accés a l'ús normalitzat de la nostra llengua, en una germanor verament cristiana. Els nostres consells pastorals compten avui amb una presència molt notable de cristians no nascuts a Catalunya i és un goig per a nosaltres poder proposar a tot

el país, en aquest punt, l'exemple de la comunitat eclesial.

Bernabé Dalmau

Monjo de Montserrat

Altres articles

-Consideracions Generals

[Importància de les "Arrels Cristianes de Catalunya" \(I\)](#)

[La cohesió d'un episcopat \(II\)](#)

[Els límits d'una certa visió de Catalunya \(III\)](#)

[Les "Arrels cristianes" en el Concili Provincial Tarraconense \(IV\)](#)

-Comentari a la lectura del text

1. [Proemi](#)
2. [Amor i servei a Catalunya](#)
3. [El fet de la nacionalitat catalana](#)
4. [Una cultura](#)
5. [Una època de canvi](#)
6. [L'Església a Catalunya](#)
7. [Pluralisme](#)
8. [Recordar les nostres arrels](#)
9. [Justícia social](#)
10. [Els qui han vingut de fora](#)
11. [Epíleg](#)